VÍM, KDO JSI

James Patterson

Dolly Parton

KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © 2022 by James Patterson and Dolly Parton
All song lyrics copyright © 2021 Song-A-Billy Music.
All right administered by Sony Music
Publishing (US) LLC, 424 Church Street, Suite 1200,
Nashville, TN 37219. All rights reserved.
Used by permission.

This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency.

Translation © Duha Ondřej, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu RUN, ROSE, RUN
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím Little, Brown and
Company
Little, Brown and Company is a division of Hachette
Book Group, Inc.
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-780-0

Prolog

V zrcadle ve stylu Ludvíka XVI. v ložnici apartmá 409 v hotelu Aquitaine se jen na okamžik objevila postava štíhlé ženy s jemnými rysy, modrýma očima, sevřenými pěstmi a tmavými vlasy, které za ní za běhu vlály.

Pak AnnieLee Keyesová zmizela ze skla, když ji bosé nohy kvapně odnesly do obývacího pokoje. Vyhnula se rohu pohovky z pozlaceného dřeva, vzala z ní ozdobný polštářek a hodila ho přes rameno za sebe. Vzadu křápla o zem lampa. Přeskočila kávový stolek s úhledně srovnanou hromádkou časopisů *Las Vegas* a táckem s pozorností podniku, čokoládovými lanýži Debauve & Gallais s jejím jménem napsaným polevou a posypaným tečkami z jedlého zlata. Ještě neochutnala ani jeden.

Zavadila nohou o kytici růží odrůdy Juliet, váza se převrátila a růžové květy se rozlétly po koberci.

Před sebou měla balkon s dveřmi otevřenými rannímu slunci. Vmžiku na něj doběhla a horký vzduch ji udeřil do obličeje jako pěst. Vyskočila na lehátko, přehodila pravou nohu přes zábradlí a snažila se vysoukat celá nahoru.

Pak zaváhala, balancující na tenké liště mezi hotelem a oblohou. Srdce jí bilo tak rychle, že sotva mohla dýchat. Každé nervové zakončení jiskřilo adrenalinem.

Nemůžu, pomyslela si. *Nedokážu to.*

Ale musela. Její prsty ještě po zlomek vteřiny svíraly zábradlí, než je přinutila, aby povolily. Rty se jí pohnuly v okamžiku zoufalé modlitby a pak se vrhla do vzduchu. Slunce jasně zářilo, ale její zorné pole se zúžilo do temného tunelu. Viděla jen pod sebe – obličeje obrácené vzhůru, ústa otevřená v křiku, který neslyšela přes ten svůj.

Čas se zpomalil. Roztáhla paže, jako by letěla.

Není snad let a pád jedno a totéž?

Možná, pomyslela si. *Až na přistání.*

Každá milisekunda se protáhla na hodinu, tato jednotka času byla to jediné, co jí na tomto světě zbývalo. Život byl tak zatraceně těžký a ona se drápala nahoru jen proto, aby se pak vrhla dolů. Nechtěla zemřít, ale už nebylo cesty zpět.

AnnieLee se zmítala ve vzduchu ve snaze ochránit se před tím, co přicházelo. Ve snaze zamířit k tomu jedinému, co ji mohlo zachránit.

1. kapitola

O jedenáct měsíců dříve

AnnieLee stopovala u silnice už hodinu, když začalo lít jako z konve.

Kdo by to byl řekl? pomyslela si a vytáhla z batohu pláštěnku z benzinky. *To se dalo čekat.*

Navlékla si to igelitové pončo přes bundu a přetáhla si kapuci přes vlhké vlasy. Vítr zesílil a do laciného plastu začaly rytmicky bubnovat velké kapky deště. Ona si však zachovala úsměv na tváři a poklepávala nohou do štěrkové krajnice, jak se jí v hlavě objevil úryvek nové písně.

Je to snadné? zazpívala pro sebe.

Ne, není.
Co nadělám?
Asi nic.

Písničky psala od chvíle, co se naučila mluvit, a melodie skládala dokonce už předtím. AnnieLee Keyesová neslyšela volání drozda lesního, to *plesk plesk plesk* kapajícího

kohoutku, ani rachotivý rytmus nákladního auta, který nepřecházel v melodii.

Bláznivé holky najdou muziku ve všem – to jí říkávala maminka až do dne, kdy zemřela. A píseň, která se teď Annie-Lee rodila v hlavě, jí umožnila přemýšlet o něčem dalším kromě aut míhajících se kolem, jejichž posádky sedící v teple a suchu ani nezpomalily, aby se na ni pořádně podívaly.

Ne že by jim to měla za zlé – taky by si nezastavila. Ne v tomhle počasí, kdy nejspíš nevypadala o nic líp než utopená vačice.

Když uviděla, jak se k ní blíží bílý kombík jedoucí nejméně o třicet kilometrů v hodině pomaleji, než požadoval rychlostní limit, zatoužila, aby ho řídil nějaký milý starý děda, který zastaví a nabídne jí svezení. Když si ještě myslela, že si bude moct vybírat, dvě nabídky odmítla – jednu od kouřící ženy se dvěma rotvajlery na zadním sedadle a druhou od mladíka, který vypadal vyšší než Mount Everest.

Teď by si za svoji vybíravost nejraději nafackovala. Každý z těch dvou by ji popovezl aspoň o pár kilometrů, a co na tom, kdyby byla cítit kouřem.

Bílý kombík byl padesát metrů daleko, pak dvacet pět, a když dojel až k ní, přátelsky, ladně zamávala, jako by byla nějaká celebrita na krajnici Crosby Freeway, a ne jen napůl zoufalý nikdo se vším svým majetkem v batohu.

Ten starý buick se k ní plazil v pomalém pruhu a Annie-Lee mávala čím dál zuřivěji, ale nepomohlo by, ani kdyby se postavila na hlavu a vystřelovala ze svých kovbojských bot duhy. Auto ji minulo a pomalu se zmenšovalo v dálce. Dupla si jako děcko a pocákala se blátem.

Je to snadné? zazpívala znovu.

Ne, není.
Co nadělám?
Asi nic.
Ale i tak se budu rvát.

Ano, bylo to chytlavé a AnnieLee podvacáté zalitovala, že si nevzala svoji oblíbenou kytaru. Nevešla by se jí však do batohu, to zaprvé, a zadruhé už visela na stěně v Jebově zastavárně.

Kdyby měla jedno přání – kromě toho vypadnout už konečně z Texasu – přála by si, aby se ten, kdo si Maybelle koupí, o ni dobře staral.

Když se AnnieLee mrkáním zbavovala dešťové vody v očích, změnila se světla centra Houstonu v pouhé šmouhy. Kdyby jen na chvilku zavzpomínala na to, jak tam žila, nejspíš by se vykašlala na stopování a prostě by se dala na útěk.

Takový liják už léta nezažila. Bylo to, jako by bůh vzal z řeky Buffalo Bayou všechnu vodu, jen aby jí ji mohl vylít na hlavu.

Třásla se, žaludek ji bolel hlady a náhle se cítila tak ztracená a rozzuřená, až jí bylo do pláče. Neměla nic a nikoho; byla švorc, sama a blížila se noc.

Pak se opět ozvala ta melodie, bylo to, skoro jako by ji slyšela v dešti. *Dobře,* pomyslela si, *není pravda, že nemám nic. Mám hudbu.*

A tak se nerozplakala. Místo toho si zazpívala.

Dokážu to?
Možná ano.

Zavřela oči a přestavila si samu sebe někde na jevišti, jak zpívá uchvácenému obecenstvu.

Vzdám to?
Tak to ne.

Cítila, jak neviditelný dav zadržuje dech.

Budu se rvát i jednou nohou v hrobě.

Když v ní ta píseň kypěla, měla pevně zavřené oči a obličej obrácený k obloze. Pak zatroubil klakson a AnnieLee Keyesová skoro vyskočila ze svých kovbojských bot.

Mávala nad hlavou dvěma vztyčenými prsty na tahač, když tu uviděla, jak zazářila jeho brzdová světla.

2. kapitola

Objevila se kdy na světě krásnější barva? AnnieLee by na oslnivou červeň těch brzdových světel dokázala napsat ódu.

Když dobíhala k tahači, otevřely se dveře na straně spolujezdce dokořán. Vytřela si déšť z očí a podívala se na svého zachránce. Z výšky skoro dvou metrů se na ni usmíval šedovlasý muž s měkkým břichem, který ji pozdravil smeknutím kšiltovky jako venkovský gentleman.

„Rychle dovnitř, než se utopíte," zavolal.

Poryv větru hnal déšť vodorovně a AnnieLee už neváhala ani vteřinu. Popadla kliku dveří a vytáhla se na sedadlo spolujezdce, zatímco z ní všude kapala voda.

„Děkuju," vydechla. „Už jsem se bála, že tady budu muset strávit celou noc."

„To by bylo drsný," řekl ten muž. „Dobře že jsem jel kolem. Stopaře bere málokdo. Kam máš namířeno?"

„Na východ," odpověděla, zatímco si stáhla pláštěnku, zmuchlala ji a nacpala do těžkého batohu. Příšerně ji bolela ramena – a nohy vlastně také.

„Jmenuju se Eddie," představil se ten muž a podal jí ruku.

„Já jsem… Ann," řekla a potřásla mu jí.

Chvilku svíral její prsty a pak je pustil. „Fakticky tě rád poznávám, Ann." Pak zařadil rychlost, podíval se přes rameno a vyjel do jízdního pruhu.

Nějakou dobu mlčel, což AnnieLee naprosto vyhovovalo, ale pak přes hluk v kabině zaslechla, jak si Eddie odkašlal. „Zamáčíš mi celý sedadlo," řekl.

„Promiňte."

„Na, můžeš si aspoň utřít obličej," řekl a hodil jí do klína červený šátek. „Jen klid, je čistej," dodal, když zaváhala. „Žena mi jich vyžehlí tucet pokaždý, když někam jedu."

Zmínka o jeho ženě AnnieLee trochu uklidnila, tak si přitiskla šátek na tváře. Voněl po aviváži. Poté co si otřela obličeje a krk, nevěděla, jestli mu ho má vrátit, proto ho jen zmuchlala v ruce.

„Stopuješ často?" zeptal se Eddie.

AnnieLee pokrčila rameny – nechápala, proč by ho to mělo zajímat.

„Poslechni, vsadím se, že jsem začal řídit dávno předtím, než ses narodila, a už jsem viděl leccos. Leccos *špatnýho*. Nikdy nevíš, komu můžeš věřit."

Pak uviděla, jak se k ní blíží jeho velká ruka, a trhla sebou.

Eddie se zasmál. „Klídek. Jenom přidám topení." Otočil knoflíkem a do tváře jí dýchl teplý vzduch. „Jsem jeden z těch hodnejch," řekl. „Manžel, táta, domek na předměstí, klasika. Sakra, mám dokonce i zatracenýho pudla, i když to byl manželčin nápad. Já chtěl australskýho honáckýho psa."

„Jak staré jsou vaše děti?" zeptala se AnnieLee.

„Čtrnáct a dvanáct," odpověděl. „Kluci. Jeden hraje fotbal a ten druhej šachy. Jen si to představ." Zvedl otlučenou termosku. „Napij se kafe, jestli chceš. Ale dávej bacha, nejspíš je ještě pekelně horký."

AnnieLee mu poděkovala, ale na kávu byla příliš unavená. I na mluvení. Dokonce se Eddieho ani nezeptala, kam jede, ale bylo jí to celkem jedno. Seděla v teplé, suché kabině a nechávala svoji minulost za sebou rychlostí sto deseti kilometrů v hodině. Smotala si pláštěnku jako polštář a opřela si hlavu o okno. Snad bude všechno v pořádku.

Musela pak usnout, protože když otevřela oči, uviděla značku s nápisem Lafayette, Lousiana. Reflektory tahače prořezávaly hustý déšť a z rádia zněla píseň Kennyho Chesneyho. A na stehně jí ležela Eddieho ruka.

Zírala dolů na jeho velké klouby a její mysl se pomalu vynořovala z mlhy snu. Potom se podívala na něho. „Myslím, že byste ze mě měl tu ruku radši sundat," řekla.

„Už jsem si říkal, jak dlouho budeš ještě spát," řekl Eddie. „Začal jsem se cítit osaměle."

Pokusila se jeho ruku odstrčit, ale on zesílil stisk.

„Uvolni se," řekl. Jeho prsty se jí zarývaly do stehna. „Co kdyby sis poposedla blíž ke mně, Ann? Můžeme se trochu pobavit."

AnnieLee zaskřípala zuby. „Jestli ze mě tu ruku nesundáte, budete litovat."

„Teda kočko, ty se nezdáš," řekl. „Prostě se uvolni a nech mě dělat, co mám rád." Posunul ruku výš po jejím stehně. „Jsme tady sami."

AnnieLee bušilo srdce až v krku, ale nezvýšila hlas. „Tohle bych ti neradila."

„Ale no tak."

„Varuju tě," řekla.

Eddie se jí v podstatě vysmál. „A co uděláš, kočko? Začneš křičet?"

„Ne," řekla. Sáhla do kapsy bundy, vytáhla pistoli a namířila mu ji na hruď. „Udělám *tohle*."

Eddieho ruka jí odlétla ze stehna tak rychle, že nebýt tak rozhořčená, rozesmála by se.

Rychle však setřásl překvapení a v jeho přimhouřených očích se zle zablesklo. „Vsadím sto babek, že z toho ani neumíš vystřelit," řekl. „Radši ten kvér schovej, než si ublížíš."

„Já že ublížím *sobě*?" opáčila AnnieLee. „Ta hlaveň míří na tebe, pitomče. A teď se omluv, že ses mě dotknul."

Ale Eddieho se zmocnil vztek. „Ty vyzáblá tulačko, tebe bych se nedotknul ani hráběma! Nejspíš jsi jenom další kamióňácká kur–“

Stiskla spoušť a kabinu naplnil hluk. Nejprve výstřel a pak řev toho hloupého řidiče.

Tahač se smýkl ze strany na stranu a někde za nimi se ozvalo troubení. „Co to sakra děláš, ty bláznivá couro?“

„Zastav,“ přikázala mu.

„Ani náhodou ne–“

Znovu zvedla pistoli. „Zastav. Nežertuju,“ řekla.

Klející Eddie zabrzdil a zajel na krajnici. Když kamion zastavil, AnnieLee řekla: „Teď vystup. Nech klíčky v zapalování a motor běžet.“

Prskal a prosil, teď s ní pokoušel smlouvat, ale ona se neobtěžovala naslouchat ani jedinému slovu z jeho úst.

„Vystup,“ zopakovala. „Hned.“

Zamávala na něho pistolí a on otevřel dveře. Lilo tak hustě, že byl promočený, ještě než seskočil na zem.

„Ty bláznivá, blbá špíno –“

AnnieLee zvedla pistoli tak, aby mu mířila přímo na ústa, tak je zavřel. „Vypadá to, že o pár kilometrů dál je odpočívadlo,“ řekla. „Můžeš si užít hezkou procházku a osvěžující spršku k tomu, úchyle.“

Zabouchla dveře, ale zatímco se snažila přijít na to, jak tahač rozjet, cítila ho bušit na bok kabiny. Vystřelila ještě jednou, z okénka, a on toho nechal, než našla spojku a plyn.

Pak AnnieLee popadla řadicí páku. Její nevlastní táta byl sice největší kretén na světě, ale naučil ji řídit s manuálem. Uměla řadit s meziplynem a naslouchat otáčkám motoru. A možná neměla pouze hudební talent, protože netrvalo dlouho a kamion s trhnutím vyjel z krajnice do jízdního pruhu a nechal řvoucího Eddieho daleko vzadu.

Já řídím, pomyslela si v euforii. *Já řídím!*

Zatroubila na klakson a rozjela se hlouběji do tmy. A pak začala zpívat.

Hnána k šílenství, hnána na hranu,
hnána k bodu, odkud není návratu.

Rytmicky klepala do volantu.

Hnána k rozumu,
hnána k práci,
hnána být lepší s každým dnem.

Ten poslední verš ji rozesmál. Jasně, zítra bude líp – protože zítra znovu vyjde slunce a ona na zítra rozhodně *neměla v plánu* unést tahač s návěsem.

3. kapitola

Ruthanna nemohla dostat tu zatracenou melodii z hlavy. Klesající tónová řada v C dur znějící jako napnutá gumička volala po textu, basové lince, písni, která by v něm pulsovala. Klepala dlouhými nehty na stůl, zatímco procházela e-maily.

„Později," řekla, aniž přesně věděla, jestli sobě nebo té melodii. „Věnujeme ti trochu pozornosti, až chlapci přijdou hrát."

Bylo devět hodin ráno a ona už vyřídila šest naléhavých žádostí, aby Ruthanna Ryderová, jedna z největších královen country hudby, poctila svou královskou přítomností nějakou velkou událost v tomto odvětví.

Nechápala to, ale lidem prostě nedocházelo to, co jim neustále opakovala: že se vzdala své koruny. Ruthanna už nechtěla nosit vysoké podpatky, umělé řasy a nasazovat ten svůj zářivý jižanský úsměv. Nechtěla stát na horkém, jasně osvětleném pódiu v šatech tak těsných, že ji z nich

bolela žebra. Neměla chuť vkládat své srdce do melodie, která by přivedla k slzám tisíce párů očí, včetně jejích. Kdepak, odvedla svoji práci a skončila. Stále psala písničky – nemohla s tím přestat, ani kdyby chtěla –, ale pokud si svět myslel, že je někdy uslyší, čekalo ho velké překvapení. Skládala teď jen sama pro sebe.

Do místnosti vešla její asistentka Maya s pomačkaným papírovým sáčkem v jedné ruce a hromadou pošty v druhé a Ruthanna zvedla oči od monitoru.

„Slunce se dneska od tvých zlatých desek odráží zvlášť jasně," řekla Maya.

Ruthanna si povzdechla. „Ale no tak, Mayo. Jsi *jediný člověk*, na kterého se můžu spolehnout, že mě nebude obtěžovat s mojí takzvanou kariérou. Určitě volal Jack s další ‚nabídkou, jaká se neodmítá', že?"

Maya se jenom zasmála, což byl její způsob, jak říct *Na to vsaď svůj bílý zadek.*

Jack byl Ruthannin manažer – no, *bývalý* manažer. „Tak jo, co po mně chce dneska?"

„Nechtěl mi to povědět. Ale řekl, že nejde o to, že by to chtěl *on*. Má na mysli něco, co chceš ty."

Ruthanna si melodicky odfrkla. „*Já* jenom chci, aby mi všichni dali pokoj. Proč si myslí, že je to jinak, je nad moje chápání." Zvedla svůj zvonící telefon, umlčela ho a pak ho hodila přes místnost na čalouněnou pohovku.

Maya sledovala ten nepodstatný záchvat vzteku s naprostým klidem. „Říká, že svět pořád hladoví po tvém hlase. Po tvých písních."

„No, trocha hladu nikomu neublíží." Potutelně se na svou asistentku usmála. „Ne že bys měla s hladem velké zkušenosti."

Maya si položila dlaň na kyprý bok. „Zrovna *ty* mi máš co říkat," odsekla.

Ruthanna se zasmála. „Zásah. Ale kdo najal jako mého osobního kuchaře právě Louieho, odborníka na grilovaná žebírka? Mohla jsi vybrat nějakého specialistu na saláty."

„Mohla, ale nevybrala," řekla May. Položila do Ruthannina kastlíku na došlou poštu hromádku dopisů a podala jí ten papírový sáček. „To je od Jacka."

„Co to je, muffiny? Říkala jsem Jackovi, že tenhle měsíc vynechávám sacharidy," zabručela Ruthanna.

Ne že by Jack věřil čemukoli, co mu v poslední době řekla. Když spolu mluvili naposledy, svěřila se mu, že se chystá začít zahradničit, a on se tak rozesmál, až upustil mobil do bazénu. Když jí zavolal zpět ze své pevné linky, stále ještě smíchy lapal po dechu. „Nedokážu si tě představit, jak stříháš růže, stejně jako si nedokážu představit, jak se svlékáš a jezdíš po Lower Broadway na stříbrném oři jako Lady Godiva z Nashvillu," řekl.

Její strohá odpověď – že už stejně není sezóna na stříhání růží – ho nepřesvědčila.

„Ba ne," řekla Maya. „Tohle rozhodně *nejsou* muffiny."

„Podívala ses dovnitř?"

„Požádal mě o to. Řekl, že když je uvidím, postarám se, abys to otevřela. Jinak se bál, že bys ten sáček mohla vyhodit do popelnice, a to by byla… no, škoda něčeho hodně třpytivého."

„Tak třpytivého?" opáčila Ruthanna už se zájmem.

Maya zavrtěla hlavou, jako by chtěla říct *Ty vůbec nevíš, jaké máš štěstí.* Ale protože milá Maya měla manžela, který jí každý pátek kupoval květiny a téměř líbal zem, po které chodila, měla sama také značné štěstí. Ruthanna, rozvedená už sedm let, dostávala dárky jen od lidí, kteří od ní něco chtěli.

Vzala si sáček, rozevřela ho, podívala se dovnitř a tam, na dně – ani ne v sametové krabičce – ležel pár diamantových náušnic. Každá byla dlouhá jako její ukazováček včetně umělého nehtu. „No to mě podrž," zvolala Ruthanna.

„Přesně. Už jsem si je vygooglovala," řekla Maya. „Cena k doptání."

Ruthanna je pozvedla tak, že dokonale zachytily světlo a vrhly na stůl duhové odrazy. Diamantů měla spoustu, ale tyhle byly velkolepé. „Vypadají jako náušnice, jaké se kupují reprezentativním manželkám," poznamenala.

„Oprava," řekla Maya. „Vypadají jako náušnice, jaké se kupují ženě, která vydělala miliony, zatímco se drala na vrchol ve svém oboru a získávala si srdce velké většiny světové populace."

Telefon v kanceláři zazvonil a Ruthanna vrátila náušnice do sáčku, aniž si je zkusila. Pokynula Maye, aby telefon zvedla.

„Rezidence paní Ryderové," řekla Maya a pak nasadila svůj soustředěný výraz. Po chvilce přikývla. „Ano, Jacku, předám tu informaci dál."

„Takže si to malé tajemství nemohl nechat pro sebe, co?" zeptala se Ruthanna, když její asistentka zavěsila.

„Říká, že ti na County Music Awards chtějí dát nějakou obří cenu – ale to bys tam musela jít," potvrdila Maya. „A chtěl, abych ti pověděla, že bys neměla propásnout tak dokonalou příležitost vzít si ty náušnice."

Ruthanna se zasmála. Jack uměl být pořádně neodbytný. „Ten chlap mi může kupovat diamanty až do aleluja," řekla. „Už jsem na odpočinku."

4. kapitola

Když omšelý pick-up Ford F-150 Ethana Blakea projížděl kovanou bránou Ruthannina rozlehlého pozemku v Belle Meade, zakašlal a vypustil oblak kouře. Bylo dobře, že bezpečnostní kamery nezaznamenávaly zvuk, protože ford zněl naprosto trapně. Potřeboval nový výfukový systém a půl

tuctu dalších oprav, ale údržba vozidla musela počkat, dokud Blake nebude mít na svém kontě víc než jen pár tisíc dolarů.

Ethan zastavil ve stínu mohutného dubu a podíval se na hodinky. Když zjistil, že jsou dvě minuty po jedenácté, vyskočil z kabiny tak rychle, že byl už na půl cesty ke dveřím, než si uvědomil, že zapomněl kytaru. Než se dostal ke schodům před kuchyňskými dveřmi, bylo už čtyři minuty po celé a on propotil bílé tričko.

Vzal za kliku, ale bylo zamčeno. Vteřiny ubíhaly, a tak začal bušit na sklo. Nikdo neodpovídal. Vypustil salvu nadávek na břečťan, který se plazil po stranách řecké renesanční vily, kterou Ruthanna žertovně nazývala hradem, a pak obešel dům k hlavnímu vchodu a začal zuřivě mačkat zvonek.

Maya konečně otevřela. „Co si přeješ?“ zeptala se. Změřila si ho od hlavy k patě, jako by byl cizí a snažil se jí prodat sadu encyklopedií.

„Mayo,“ řekl Ethan zoufale. „Přijel jsem nahrávat.“

„Hmmm,“ řekla, ale neustoupila stranou, aby ho pustila dál.

„Jdu pozdě,“ řekl. „Já vím, omlouvám se. Nemohl jsem nastartovat Gladys.“

Maya vykulila tmavé oči. „Tak o tomhle nechci nic slyšet!“ vyhrkla.

Ethan zrudl až na krk. „Gladys je můj *pick-up*.“

Maya se zasmála svému žertu a pak její obličej znovu zvážněl. „No, cestu znáš a soudím, že bys sebou měl hodit. Už jsi očekáván.“

Nervózně pokývl na znamení díků a spěchal přes mramorem dlážděnou halu. Cestou minul nádherný obývací pokoj, který Ruthanna nejspíš nazývala salón nebo salónek či podobně honosným názvem, protože vypadal jako jedna z těch dobových místností v muzeu zařízených historickým nábytkem. Byla tam vitrážová okna, mohutné, třpytivé lustry a stěny ručně pomalované opadávajícími anglickými růžemi. Jeho byt by se tam vešel desetkrát.

Nikdy neměl možnost prohlédnout si celé sídlo, protože Ruthanně stačilo, že trefil do nahrávacího studia v suterénu, ale odhadoval dům na minimálně osm set metrů čtverečních. Jednou v těch chodbách dokonce zabloudil. Teď se ale zhluboka nadechl – *cítil*, jak na něj Ruthanna čeká a vře netrpělivostí – a pak seběhl po schodech do suterénu.

I když se zdá, že se většina hudby v současnosti nahrává a mixuje za použití pouhých MacBooků a ProTools, Ruthanna byla ze staré školy. Měla letitý elektronkový mixážní pult, který zachránila z nějakého legendárního nashvillského studia, a měla ráda, když její hudebníci hráli společně, místo aby několik dní nahrávali jednotlivé stopy. Říkala, že miluje syrový, přirozený zvuk písní, když všichni hrají své party současně.

Když Ethan otevřel dveře do nahrávacího studia, uviděl, že většina kapely je už pohromadě: Melissa s houslemi pod paží, Elrodd za bicími a Donna pohrávající si s kontrabasem.

„Ahoj," řekl Ethan. Neviděl však Stana, což znamenalo – díkybohu – že nedorazil poslední. Ethan s úlevou odložil nástroj, když vtom z vokální kabiny vyšel hlavní kytarista se svým stratocasterem v ruce.

Stan vrhl na Ethana pohled, který říkal *No jo, kámo.*

Z interkomu se ozval Ruthannin hlas určený Ethanovi. „Vím, že jsi tady nový, ale myslela jsem si, že budeš mít dost rozumu na to, abys nenechával své kolegy hudebníky čekat. Neučili vás v armádě dochvilnosti, kapitáne Blakeu?"

Obrátil se k ní; seděla s technikem v režii za lesklou skleněnou tabulí. „Omlouvám se, Ruthanno. Nemohl jsem –"

Přerušila ho mávnutím ruky. „Tvoje výmluvy mě vůbec nezajímají," řekla. „Myslíš si, že jsi tak výjimečný, že můžeš přijít, kdy se ti zachce? Jasně, jsi docela hezký, máš pěkný hlas a v nejlepší formě bys mohl být chabou napodobeninou

Vince Gilla, ale Nashville se hemží kytaristy v těsných džínách a s pevným zadkem, *kteří umějí přijít včas*."

Stan tiše hvízdl. Byl zjevně rád, že terčem těch výčitek není on. A i když Ethanovi hořely tváře, tentokrát mlčel.

Nechtěl o tuhle práci přijít. *Nesměl* o ni přijít. Částečný úvazek barmana v karaoke baru by nestačil ani na nájem, natož na to, aby Gladys mohla zase fungovat tak, jak měla.

„Už nikdy –," začal.

„K čertu s tím tvým ‚nikdy'," řekla Ruthana. „Teď koukej vyndat kytaru a pusť se do ladění."

Zatímco dělal, co mu nařídila, pohlédl na Donnu. „Fakt mám moc těsný džíny?" zašeptal.

Ona se však jenom zasmála.

Když naladil, rozehrál se písničkou, kterou Ruthanna napsala včera, chytrou parodií na určité typy lidí z hudebního průmyslu nazvanou „Hadi v trávě". Hrál basovou linku palcem a melodii ostatními prsty ve stylu Cheta Atkinse, dokud si neuvědomil, že Ruthanna opustila režii a stojí přímo vedle něj.

„Blakeu, připomínám, že máme *basistku*," řekla. „Takže si nemysli, že musíš dělat její práci."

Obrátil se k ní a setkal se s jejím pronikavým pohledem. Ruthanna byla dvakrát starší než on, ale stále krásná. Měla úsměv, který dokázal rozzářit celý koncertní sál, a jazyk ostřejší než hadí zuby. Ethan ji doslova uctíval a nemohl uvěřit, jaké má štěstí, že s ní může hrát. Ale také nechápal, proč nechce vydat žádné ze svých nových písní.

„Omlouvám se, madam," řekl.

Lehce ho poplácala po rameni. *„Šéfová,"* řekla, „to je to slovo, které hledáš."

Pak se otočila na podpatku a přešla k mikrofonu.

„Tak jo," řekla. „Jdeme si zatraceně něco zahrát."

5. kapitola

Pod blikající neonovou cedulí s nápisem Saloon U Kočičí tlapky si AnnieLee uhladila vlasy a zhluboka se nadechla.

„Zvládneš to," zašeptala. „Proto jsi sem přišla."

Nebyla to zrovna povzbuzující řeč, ale AnnieLee usoudila, že by neměla stát na chodníku a mumlat si pro sebe jako blázen, takže krátké a milé povzbuzení muselo stačit. Zhluboka se nadechla, otevřela dveře a vešla dovnitř.

Bar byl příjemně chladný a měkce osvětlený vánočními světýlky, která byla rozvěšená v barevných řetězech podél stropu a stěn. Na pódiu v zadní části místnosti stál muž s velkým černým kovbojským kloboukem, hrál na odřenou kytaru a hlubokým, smutným hlasem zpíval píseň Willieho Nelsona. Po její pravé ruce se táhl dlouhý dřevěný barový pult a nalevo žena v tričku s nápisem NEZAHRÁVEJ SI S TEXASEM rozkládala koule na kulečníkovém stole s červeným suknem. AnnieLee se rozhlédla po hostech a usoudila, že všichni vypadají celkem přátelsky. Vzduchem se nesla vůně piva a hranolků.

Jinými slovy, byl to perfektní zapadák, který se skvěle hodil pro její debut v Nashvillu. AnnieLee přešla k baru, vylezla na barovou stoličku a ignorovala obdivné pohledy, které ji sledovaly.

Barman, muž středního věku s knírkem, k ní posunul kartonový podtácek. „Co si dáte, slečno?" zeptal se.

AnnieLee překonala strach a věnovala mu zářivý úsměv. „Až ten chlap skončí, můžete mě poslat na pódium," řekla.

Barman si odfrkl a vzal si podtácek zpět. Sehnul se za barem a objevil se s nožem v jedné ruce a obrovským citronem ve druhé. AnnieLee sledovala, jak ho krájí a plátky hází do barového organizéru vedle přihrádky s načerveno

obarvenými koktejlovými třešněmi. Už se na ni znovu nepodíval a neřekl ani slovo.

Tak takhle to bude? pomyslela si. *Hodlá mě snad ignorovat?*

Poklepala prsty na bar a pohlédla na zpěváka, který právě hrál úvodní akordy písně Gartha Brookse. Nikdo v místnosti mu nevěnoval přílišnou pozornost. AnnieLee přemýšlela, jestli mu vadí, že tvoří jen zvukovou kulisu, nebo jestli mu stačí, že tam stojí s kytarou a mikrofonem. Protože kdyby se mu to nelíbilo, okamžitě by si s ním vyměnila místo.

AnnieLee nervózně pohodila vlasy. Věděla, že na tom pódiu může zazářit – jen potřebovala šanci. A tady pan Knírek musel být ten, kdo jí ji dá, protože ji dnes bolely nohy tak, že už nemohla jít o dům dál.

Obrátila se zpět k barmanovi, který právě krájel limetky. Odkašlala si, ale on na ni ani nepodíval.

Její kuráž zakolísala. Měla písničky, ale neuměla je prodat.

Poslouchej, řekla si, *nejela jsi do Nashvillu, abys sledovala, jak někdo krájí zatracený ovocný salát, takže radši otevři svou velkou pusu a začni mluvit.*

„Jsem si jistá, že sem lidi, kteří chtějí zpívat, chodí v jednom kuse," řekla barmanovi. „Ale myslím, že mám něco, co by se vám opravdu líbilo."

„Tvoje kozy?" ozvalo se přímo za ní. Ten hlas byl hluboký a připomínal obscénní vrčení.

AnnieLee se otočila s bušícím srdcem a rukama zaťatýma v pěst. Ten starý muž s tvářemi zarudlými od ginu opatrně o krok ucouvl, ale stále na ni zíral.

Když si uvědomila, že ho nezná, uvolnila prsty. „Prase," řekla.

„A co se jenom podívat?" zeptal se prosebně.

Ale barman ho zaslechl. „Sakra, Rayi, to stačí," houkl a švihl po starci utěrkou. „Máš padáka. Běž domů."

Ray opile zamrkal. „Ale Billy –"

„Nenuť mě to opakovat, ty starej úchyle," řekl barman.

Náhle schlíplý Ray se rozpačitě podíval na AnnieLee. „Omlouvám se," řekl, uklonil se a odpotácel se ke dveřím.

„Moc mě to mrzí," řekl Billy, když sledoval, jak staroch odchází. Nalil sklenici vody a postavil ji před AnnieLee.

Byla rozrušená, ale snažila se nedat to najevo. Zranitelnost nikdy nevypadá dobře. „Byla jsem připravená se bránit," řekla.

„Všiml jsem si." Rychle otřel barový pult. „Co si dáš k pití? Napíšu to na Rayův účet. Je tvým dlužníkem."

„Jsem v pořádku, díky." AnnieLee se na chvíli odmlčela, pak sebrala odvahu a vysypala ze sebe na jediný nádech: „Podívejte, nemůžu vám říct, jak jsem se dostala do Nashvillu, aniž bych se usvědčila z trestného činu – což je škoda, protože je to opravdu dobrý příběh –, ale můžu vám povědět, proč jsem tady. Chci se prosadit jako zpěvačka, i kdyby mě to mělo stát život. Jmenuji se AnnieLee Keyesová, minulý týden mi bylo pětadvacet let a žádám vás, abyste mi dal šanci zazpívat si tamhle na pódiu. Budete tím, kdo mi dá první velkou šanci? Opravdu v to doufám. A až budu slavná, řeknu všem, že za to vděčím Billymu, barmanovi v Saloonu U Kočičí tlapky."

Znovu si odfrkl, ale tentokrát přívětivěji. „Jako bych ve svém baru potřeboval další zoufalé rádoby hvězdy." Přimhouřil oči a podíval se na ni. „I když, abych byl upřímný, ty zoufale nevypadáš."

„To proto, že vypadám *ambiciózně*." Předklonila se, jako by mu chtěla prozradit tajemství. „A taky vypadám, jako bych se líčila na záchodě v Popeyes." Podala mu svou štíhlou ruku. „Vážně," řekla. „Opravdu jsem to udělala. Na tomhle zápěstí není nic než čistá vůně smaženého kuřete."

Barman na ni chvilku zíral a pak se rozesmál. „Jsi vtipná. Country je tvrdý byznys. Možná bys měla zvážit kariéru ve stand-upu."

„Jo, to mám taky na seznamu, hned po výstupu na Kilimandžáro a kariéře akrobatky v Cirque du Soleil. Ale nejdřív si

musím splnit tenhle sen, protože je na prvním místě. Tak co, budete se mnou dál klábosit, nebo si poslechnete, co mám?“

„Umíš zpívat?“ zeptal se.

„Jako bych se jmenovala Melody,“ odpověděla.

Billy se odmlčel, vzal z police láhev whisky a nalil trochu do skleničky. Ale místo aby ji podal nějakému zákazníkovi, hodil ji do sebe.

Sledovala ho a srdce se jí třepotalo v hrudi. Nedokázala už předstírat sebevědomí, ale nemohla si tu příležitost nechat ujít.

„Dobře, poslouchejte,“ řekla teď vážněji. „Předtím jsem žertovala. Kašlu na hory a cirkusy. Jde mi jenom o tohle.“

Billy odložil skleničku do dřezu s bublinkovou vodou. „Máš vůbec tušení, kolik lidí jako ty za mnou každý týden chodí?“ zeptal se.

„Asi tak milion,“ uznala AnnieLee. „Ale já jsem jediná z milionu – ne jen jedna z milionu. To je velký rozdíl.“

Billy zamyšleně našpulil rty. „No,“ řekl, „právě jsem vyhodil svého předskokana.“

„Raye?“ vydechla AnnieLee.

„Když je ten chlap střízlivý, dokáže trumfnout i Johnnyho Cashe.“

AnnieLee se posadila zpříma. „Myslím, že tohle je můj šťastný večer,“ řekla.

„To asi ano,“ souhlasil Billy.

AnnieLee se kousla do rtu. „Ještě něco,“ řekla. „Nemáte náhodou kytaru, kterou bych si mohla půjčit?“

6. kapitola

Pokud byla AnnieLee nervózní, když se snažila přemluvit barmana, aby ji nechal zazpívat, nebylo to nic v porovnání s tím, jak se cítila, když stála vzadu v baru a čekala, až na ni

přijde řada na pódiu. Z nervozity ji tak bolelo na hrudi, až skoro uvěřila, že má infarkt.

Zhluboka dýchej, holka, řekla si. *Nejdeš před popravčí četu.*

Dotkla se okraje fotografie Emmylou Harrisové, která visela na zdi, pak setřela smítko cigaretového popela z rámečku fotografie Ruthanny Ryderové a přitom si přála, aby jí duše těch velkých hvězd country dodaly sílu.

Rozhlédla se po místnosti a snažila se dýchat dlouze a pomalu. V baru bylo jen několik desítek lidí, z nichž většina pravděpodobně ani nezvedne oči od svých piv, až začne hrát. Tak proč byla tak zatraceně nervózní? Ruce se jí potily a tváře měla horké jako pánve na smažení.

Možná měla takovou trému proto, že tohle byla jediná první šance, kterou kdy dostane. Nebo snad proto, že byla vystrašená a sama potřebovala nějaký důkaz, že to všechno není jen obrovská chyba.

Z pódia za vlažného potlesku sestoupil zpěvák s kovbojským kloboukem a ošuntělou kytarou značky Martin. Na cestě k baru prošel těsně kolem AnnieLee.

„Hodně štěstí, holka," řekl drsným hlasem, a pak už byla řada na ní, aby vystoupila na ty tři nepřekonatelné schody.

Dostala se na pódium, aniž zakopla – a aniž se otočila a utekla, což na okamžik zvažovala. Nohy se jí třásly a srdce jí bušilo tak silně, že si nebyla jistá, zda dokáže promluvit. Klesla na skládací židli. Se skloněnou hlavou posunula spodní mikrofon přímo před ozvučný otvor kytary a pak nastavila vokální mikrofon tak, aby byl blízko jejích rtů. Když zvedla hlavu připravená čelit publiku, uvědomila si, že kvůli reflektoru namířenému na obličej skoro nic nevidí.

No, pomyslela si, *za daných okolností je to asi dobře.*

Odkašlala si. „Dobrý večer," řekla a mikrofon zapískal. Leknutím uskočila, ale pak se vzpamatovala a zkusila to znovu. „Promiňte," řekla. „Jsem v tomhle nová. Ale myslím, že budu znít líp než *tohle*."

Z přední řady k ní dolétl tichý smích. Povzbuzená AnnieLee lehce přejela prsty po strunách kytary. „Chci vám poděkovat, že tu dnes večer sedíte se mnou," řekla, zatímco otáčela ladicí kolíček na vysokém E. „Když žijete v Nashvillu, pravděpodobně jste viděli víc živé hudby než já teplých večeří."

Začala brnkat akordovou sekvenci, o které si myslela, že ji poznají – „Crazy" – a viděla, jak Billy za barem pokyvuje hlavou.

Dobře věděla, že nejbezpečnější by bylo zahrát nějakou starou, oblíbenou klasiku nebo píseň, kterou ti z přítomných kolem padesátky znají ze střední. Možná „Strawberry Wine" nebo „Friends in Low Places".

Ale když se AnnieLee chystala spustit něco od Patsy Clineové, zaváhala. Tohle byla její chvíle – její šance. Proč zpívat slova někoho jiného, když měla svá vlastní?

Zarazila se u akordu C7 a nechala tóny viset ve vzduchu. „Víte co? Myslím, že zahraju písničku, kterou jste ještě nikdy neslyšeli," řekla. „Píseň tak novou, že jsem ji ještě nikomu nezpívala." Zahrála akord G, pak E moll a pak D. „S Maybelle Carterovou si mě nikdo nesplete, ale tyhle akordy umím dobře. A není to snad všechno, co potřebujete – jen tři akordy a pravdu?"

Někdo vzadu zahalekal, ale nepoznala, jestli kvůli tomu, co řekla, nebo proto, že právě dostal kulečníkovou kouli do jamky.

„No, asi bych měla přestat mluvit a začít zpívat, co?" Nervózně se usmála a lehce poplácala kytaru. Věděla, jak na to. Byla připravená. Stačilo se jen uvolnit.

Prsty levé ruky našly správnou polohu. Poklepala nohou o ošoupanou podlahu a spustila úvodní pasáž. Jednou se přehmátla, zastavila se a začala znovu. A pak, když se její prsty uklidnily, konečně spustila.

Je to snadné?
Ne, není.

Hlas jí zakolísal a hrdlo jí sevřel strach. *Dobrý bože, ať to nezvořu,* pomyslela si.

Co nadělám?
Asi nic.

Zněla tak nesměle a nervozita dodávala jejímu hlasu tenké, chvějivé vibrato.

Ale i tak se budu rvát.

Někde v místnosti se o zem roztříštila pivní láhev.

Dokážu to?
Možná ano.

AnnieLee zavřela oči před ostrým světlem a představila si, že je daleko od Saloonu U Kočičí tlapky a v době, když byla ještě dítě a zpívala svému medvídkovi s kartáčem v ruce místo mikrofonu. Tehdy v duchu viděla obrovský, ohromený dav, který visí na každé její notě. Teď si vykreslila jiný obrázek: jednoho osamělého medvídka, napůl opilého pivem Miller Lite, který se ani neobtěžuje poslouchat.

Ta myšlenka jí zvedla náladu, a když přišel refrén, zazněl její hlas silněji. Nejprve zavrčel, pak zařval a nakonec prosil.

Seber sílu, ženská, a ber to jako chlap.

Cítila, jak se k ní znovu upírá pozornost publika. Prsty jí létaly po strunách a už ve druhé sloce zpívala z plných plic. Zpívala z radosti, zpívala, jako by na tom závisel její život.

Protože věděla, že tomu tak je.